

Драгомиръ.

По нѣкогажъ и стѣнитъ иматъ уши че... (снизкава гласъ)
Ништо не знаете?

Иванку.

Отъ тебе чакаме нѣшто хубаво.

Драгомиръ.

До сега много добръ върви! Никой не знае ништо, а царятъ върва всичко.

Иванку.

Но пратеникътъ затворенъ, знаешъ ли ти това?

Драгомиръ.

Така е, но всички мърки сж зети, — не бой се.

Иванку.

Царятъ не те е дирилъ?

Драгомиръ.

Сега утивамъ при него. Вика ме и, струва ми се, за това с. Само, — внимаване — хж! — дору се махне отъ тука Петъръ, че послѣ е лесно. Азъ вече прирѣчахъ на Добринна, каквото трѣбаше. Не бива да изгубваме нито минута.

Милку.

Азъ сѣ не могж хубаво да разберж: нима когато князътъ е вѣнъ отъ Търново, той ште е по-безвреденъ за насъ?

Драгомиръ.

Това е необходимо за нашата работа.

Иванку.

Тука е дълбокъ планъ, Милко. Петъръ ште бжде изгоненъ отъ тука като измѣнникъ на царятъ, като предателъ на отечеството... на ли така? (гледа на брата си, клати глава и се смѣе).